

Le Petit Prince

Antoine de Saint-Exupéry

شازده کوچولو

مترجمان:

نینا هاشم لو

معصومه آل ناصر

مریم السادات مهدوی

ویراستار علمی: مریم امینی مهر

سرشناسه	: سنت اگزوپری، آنتوان دو، ۱۹۰۰ - ۱۹۴۴م.
عنوان و نام پدیدآور	: Saint-Exupéry, Antoine de شازده کوچولو = le petit prince نویسنده آنتوان دو سنت اگزوپری ؛ مترجمان مریم السادات مهدوی، معصومه الناصر، نینا هاشملو ؛ ویراستار علمی مریم امینی مهر.
مشخصات نشر	: تهران: کتابسرای وصال، ۱۴۰۱.
مشخصات ظاهری	: ۲۰۸ص: مصور (رنگی).
شابک	: 978-622-5960-04-6
وضعیت فهرست نویسی	: فیبا
یادداشت	: زبان: فارسی-فرانسه.
موضوع	: داستان‌های نوجوانان فرانسه-- قرن ۲۰م. Young adult fiction, French-- 20st century
شناسه افزوده	: مهدوی، مریم السادات، ۱۳۴۹-، مترجم
شناسه افزوده	: الناصر، معصومه، ۱۳۶۰-، مترجم
شناسه افزوده	: هاشملو، نینا، ۱۳۵۵-، مترجم
شناسه افزوده	: امینی مهر، مریم، ۱۳۵۹-، ویراستار
رده بندی کنگره	: PQ۲۶۲۳
رده بندی دیویی	: ۸۴۳/۹۱۲ [ج]
شماره کتابشناسی ملی	: ۹۰۲۶۹۳۳
اطلاعات رکورد کتابشناسی	: فیبا

عنوان: شازده کوچولو فرانسه - فارسی

نویسنده: آنتوان دو سنت اگزوپری

مترجمان: مریم السادات مهدوی | معصومه آل ناصر | نینا هاشملو

ویراستار علمی: مریم امینی مهر

قطع کتاب: رقعی

ناشر: کتابسرای وصال

نوبت چاپ: اول ۱۴۰۱

شمارگان: ۱۰۰۰ نسخه

شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۵۹۶۰-۰۴-۶

«حق چاپ محفوظ است» هرگونه کپی برداری به صورت چاپی یا انتشار در فضای مجازی کاملاً ممنوع است.

مرکز پخش: فروشگاه انتشارات کتابسرای وصال

نشانی: تهران، خیابان انقلاب، خیابان وصال شیرازی، پلاک ۱۹

خرید آنلاین VesalBookshop.com

شماره های تماس: ۰۲۱۶۶۹۶۸۲۲۳-۶۶۹۵۴۶۴۸

Table des matières

PREMIER CHAPITRE.....	6
CHAPITRE II	12
CHAPITRE III.....	22
CHAPITRE IV	30
CHAPITRE V.....	38
CHAPITRE VI	48
CHAPITRE VII.....	52
CHAPITRE VIII	60
CHAPITRE IX.....	70
CHAPITRE X	78
CHAPITRE XI.....	90
CHAPITRE XII.....	96
CHAPITRE XIII	100
CHAPITRE XIV	110
CHAPITRE XV	118
CHAPITRE XVI	128
CHAPITRE XVII	130
CHAPITRE XVIII.....	138
CHAPITRE XIX	142
CHAPITRE XX.....	146

CHAPITRE XXI	150
CHAPITRE XXII	164
CHAPITRE XXIII	168
CHAPITRE XXIV	170
CHAPITRE XXV	176
CHAPITRE XXVI	186
CHAPITRE XXVII	204

À LÉON WERTH

Je demande pardon aux enfants d'avoir dédié ce livre à une grande personne. J'ai une excuse sérieuse : cette grande personne est le meilleur ami que j'ai au monde. J'ai une autre excuse : cette grande personne peut tout comprendre, même les livres pour enfants. J'ai une troisième excuse : cette grande personne habite la France où elle a faim et froid. Elle a bien besoin d'être consolée. Si toutes ces excuses ne suffisent pas, je veux bien dédier ce livre à l'enfant qu'a été autrefois cette grande personne. Toutes les grandes personnes ont d'abord été des enfants. (Mais peu d'entre elles s'en souviennent.) Je corrige donc ma dédicace :

À LÉON WERTH

QUAND IL ÉTAIT PETIT GARÇON

PREMIER CHAPITRE

Lorsque j'avais six ans j'ai vu, une fois, une magnifique image, dans un livre sur la Forêt Vierge qui s'appelait « Histoires Vécues ». Ça représentait un serpent boa qui avalait un fauve. Voilà la copie du dessin.

On disait dans le livre : « Les serpents boas avalent leur proie tout entière, sans la mâcher. Ensuite ils ne peuvent plus bouger et ils dorment pendant les six mois de leur digestion. »

J'ai alors beaucoup réfléchi sur les aventures de la jungle et, à mon tour, j'ai réussi, avec un crayon de couleur, à tracer mon premier dessin. Mon dessin numéro 1. Il était comme ça :

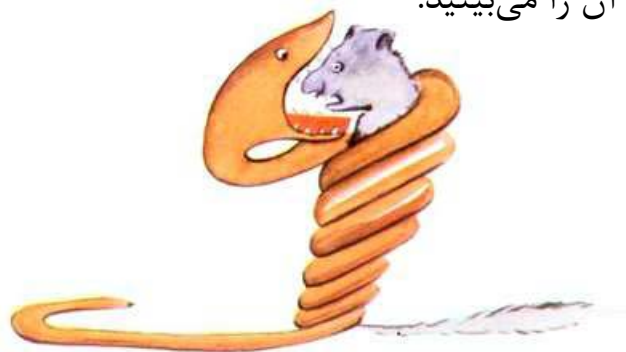

J'ai montré mon chef-d'œuvre aux grandes personnes et je leur ai demandé si mon dessin leur faisait peur.

فصل یک

وقتی شش ساله بودم، یک بار در کتابی به نام "داستان‌های واقعی" که در مورد جنگل‌های بکر نوشته شده بود، تصویر بی‌نظیری دیدم. آن تصویر مار بوآیی را نشان می‌داد که حیوانی را می‌بلعید.

در این جا، نمونه‌ای از آن را می‌بینید.

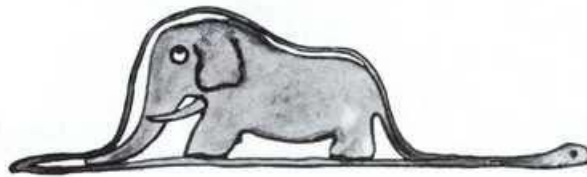
در کتاب آمده بود: «مارهای بوآ طعمه خود را درسته می‌بلعند بدون این که آن را بجوند. بعد دیگر نمی‌توانند تکان بخورند و برای هضم آن تا شش ماه می‌خوابند.» این طور شد که خیلی به فکر ماجراهای جنگل فرو رفتم و به سهم خودم موفق شدم با مداد رنگی، اولین طرحم را بکشم. نقاشی شماره یک من چنین چیزی بود:

شاهکارم را به آدم‌بزرگ‌ها نشان دادم و از آن‌ها پرسیدم که آیا نقاشی من آن‌ها را می‌ترساند؟!

Elles m'ont répondu : « Pourquoi un chapeau ferait-il peur ? »

Mon dessin ne représentait pas un chapeau. Il représentait un serpent boa qui digérait un éléphant. J'ai alors dessiné l'intérieur du serpent boa, afin que les grandes personnes puissent comprendre. Elles ont toujours besoin d'explications. Mon dessin numéro 2 était comme ça :

Les grandes personnes m'ont conseillé de laisser de côté les dessins de serpents boas ouverts ou fermés, et de m'intéresser plutôt à la géographie, à l'histoire, au calcul et à la grammaire. C'est ainsi que j'ai abandonné, à l'âge de six ans, une magnifique carrière de peintre. J'avais été découragé par l'insuccès de mon dessin numéro 1 et de mon dessin numéro 2. Les grandes personnes ne comprennent jamais rien toutes seules, et c'est fatigant, pour les enfants, de toujours et toujours leur donner des explications.

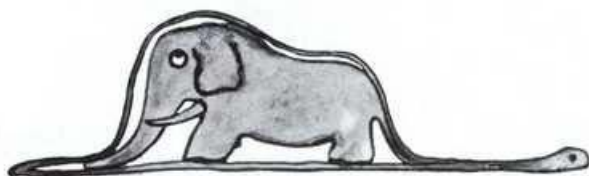
J'ai donc dû choisir un autre métier et j'ai appris à piloter des avions. J'ai volé un peu partout dans le monde. Et la géographie, c'est exact, m'a beaucoup servi. Je savais reconnaître, du premier coup d'œil, la Chine de l'Arizona. C'est très utile, si l'on est égaré pendant la nuit.

J'ai ainsi eu, au cours de ma vie, des tas de contacts avec des tas de gens sérieux. J'ai beaucoup vécu chez les grandes personnes. Je les ai vues de très près. Ça n'a pas trop amélioré mon opinion.

در جواب، به من گفتند: «چرا یک کلاه باید ما را بترساند؟»

نقاشی من که طرح یک کلاه نبود. مار بوآیی را نشان می‌داد که فیلی را هضم می‌کرد. بنابراین درون شکم بوآ را کشیدم تا آدم‌بزرگ‌ها بتوانند آن را بفهمند. آن‌ها همیشه احتیاج به توضیح دارند.

طرح دوم من این شکلی بود:

آدم‌بزرگ‌ها به من توصیه کردند که از کشیدن مارهای بوآی باز یا بسته دست بردارم و بیشتر به جغرافی، تاریخ، حساب و دستور زبان بپردازم، این‌گونه شد که در شش‌سالگی حرفه جذاب و دوست‌داشتنی نقاشی را کنار گذاشتم. من به‌خاطر عدم موفقیت‌م در طرح شماره یک و شماره دو، دلسرد و مأیوس شده بودم. آدم‌بزرگ‌ها هیچ‌وقت خودشان به‌تنهایی چیزی را نمی‌فهمند و این موضوع بچه‌ها را خسته می‌کند که مدام برایشان توضیح دهند. پس ناچار شدم به‌دنبال شغل دیگری بروم و آموزش خلبانی دیدم. تقریباً به همه جای دنیا پرواز کرده‌ام. درست است؛ جغرافیا خیلی به من کمک کرد. با اولین نگاه می‌توانستم چین را از آریزونا تشخیص دهم. این خیلی مفید است مخصوصاً، اگر کسی در شب راه را گم کرده باشد.

این‌چنین بود که در طول زندگی، با آدم‌های خیلی جدی برخوردهای زیادی داشته‌ام. من با آدم‌بزرگ‌های زیادی زندگی کرده‌ام. آن‌ها را از نزدیک دیده‌ام. اما نظرم درباره آن‌ها خیلی بهتر نشده است.

Quand j'en rencontrais une qui me paraissait un peu lucide, je faisais l'expérience sur elle de mon dessin numéro 1 que j'ai toujours conservé. Je voulais savoir si elle était vraiment compréhensive. Mais toujours elle me répondait : « C'est un chapeau. » Alors je ne lui parlais ni de serpents boas, ni de forêts vierges, ni d'étoiles. Je me mettais à sa portée. Je lui parlais de bridge, de golf, de politique et de cravates. Et la grande personne était bien contente de connaître un homme aussi raisonnable.

هرگاه به یکی از آدم‌هایی برمی‌خوردم که کمی روشنفکر به‌نظر می‌رسید، با نقاشی شماره یک که همیشه همراهم بود، او را امتحان می‌کردم. می‌خواستم بدانم که آیا واقعاً انسان فهمیده‌ای است؟! اما همیشه آن شخص به من می‌گفت: «این یک کلاه است.» بنابراین با او نه دیگر از مارهای بوآ حرف می‌زدم نه از جنگل‌های بکر و نه از ستاره‌ها. خودم را هم‌سطح او قرار می‌دادم. از بازی بریج و گلف، از سیاست و انواع کراوات حرف می‌زدم. و آن آدم‌بزرگ از آشنایی با چنین فرد فرهیخته‌ای بسیار خوشحال می‌شد.